

opusdei.org

Prelaadi kiri (veebruar 2012)

Küpsse armastuse vili on üksmeel. Prelaat tahaks väga näha seda üksmeelt Kirikus, ning annab mõned soovitusel, kuidas seda päevast-päeva ellu viia.

09.02.2012

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Mul on rõõm teile teatada, et olin mõned päevad tagasi, 30. jaanuaril, Püha Isa juures audientsil. Nagu

alati, toetusin ma sellel kohtumisel teie palvetele. Ma rääkisin Püha Isale kõikide Prelatuuri usklike ja kaastöötajate soovist, olla truud Jumalale ja kinnitasin talle veelkord, et me kõik palvetame tema ja tema palvesoovide eest. Paavst oli nagu alati, väga südamlik: ta tänas kõige selle eest, mida Opus Dei on andnud Kirikule, ning õnnistas kõiki Prelatuuri usklikke ning nende apostellikku tööd kogu maailmas.

Püüdkem alati edasi anda ja aidata levitada meie Püha Ema Kiriku õpetusi. Elagem alati reaalsuses: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam*** : Armastagem väga Rooma Paavsti ja aidakem kõigil inimestel hästi *Usu aastaks* valmistuda, mis algab juba mõne kuu pärast, et paljud inimesed võiksid selles vooruses kasvada.

Püha Pauluse Pöördumise Pühaga eelmisel nädalal, lõppes oktaav

kristlaste ühtsuse eest. Tänaagem Jumalat, et Püha Vaimu abiga on toimunud väikesed edusammud ning palugem Parakletost, Lohutaja Vaimu, et tema arm võiks veel efektiivsemalt nende südames tegutseda, kes ennast kristlasteks peavad ning et lõpuks täituks Jeesuse igatsus Viimsel õhtusöömaajal: *ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me et ego in te* [1] Et kõik saaksid üheks, nagu sina, Isa minus ja mina sinus.

Opus Deis palvetatakse iga päev *pro unitate apostolatus*, nagu püha Josemaria juba asutamise algusest peale sisse seadis. Ta rõhutas alati selle palve tähtsust, ning palus meil selle apostolaadi ühtsuse eest ”palvetada, ning selle järgi ka elada”. Meie Isa ei soovinud midagi muud palavamalt, kui seda, et see palve innustaks kõiki, kes Kristusesse usuvad – ja üldse kõiki inimesi – oma elus reaalselt selle poole püüdlema.

Esimesed kristlased, meie usuvännad on jätnud meile selge sõnumi: *Aga nemad püsisid apostlite õpetuses ja osaduses, leivamurdmises ja palvetes* .

[2] Oleme sageli vaadelnud seda esimeste koguduste ajaloo kokkuvõtet. See on tekst, mille poole meie Isa sageli tagasi pöördus, nii, et lasi selle isegi Opus Dei ühe esimese kabeli friisi graveerida; samamoodi võime näha *Pensionato* kabeli seinal Roomas tema soovil seinale kirjutatud teksti: "Opus Dei vaimsus on esimeste kristlaste vaimsus"[3]. Seda mainis ta alati, ning kutsus kõiki samasuguses ühtsuses elama, nagu need, kes Kirikule tee rajasid.

Paavst Benediktus XVI rõhutas "Jeruusalemma esimeste koguduste ühtsuse ja armastuse tunnuseid kommenteerides [4], et püha Luukas ei piirdunud ainuüksi mineviku situatsiooniga kirjeldamisega, vaid ta toob meile eeskuju, juhised kaasaja Kirikule, sest nende märkide järgi

peab Kirik alati joonduma”[5] Need tundemärgid - truudus Apostlite õpetusele, hingede ja südamete ühtsus, Euhharistia pühitsemine ja püsiv palve – on tõelise kristliku elu tugisambad, mis on vajalikud, et Kirik saaks täiuslikult oma sõnumit maailmas ellu viia.

Selles palve ja ühtsuse kontekstis tahaksin ma eriti rõhutada ligimesearmastust, mis seob kõiki naisi ja mehi. Ka Luukas ütleb, et ”*usklike kogul oli üks süda ja üks hing*” [6]

Kristlaste ühtsus on Püha Vaimu and, mida on vaja järjekindlalt paluda. Kuid see peaks olema n.ö, *caritasega* vürtsitatud. Olgem veendunud, et nagu Püha Isa mainib, ”on võimalik reaalselt ühtsust taotleda siis, kui kõigepealt meis enestes muutus toimub ja me Jumalal tegutseda laseme, kui me laseme ennast Kristuse sarnaseks muuta, kui me

astume uude ellu Kristuses, mis on kindel võit. Kõigi kristlaste nähtav ühtsus on alati saavutus, mis tuleb ülevalt, Jumalalt. See nõuab alandlikkust, oma nõrkusi tunnistada ja kingitus vastu võtta.(...) Ühtsus, mis tuleb Jumalast, nõuab ka meie igapäevast panust, et ennast teineteisele armastuses avada.”[7]

Püha Augustinus ütles ühes jutluses, et ”uhkus ajab tülli, kuid ligimesearmastus on ühtsuse ema”[8]. Teadvustagem enesele, et igaüks meist kujutab endast lahutamise riskitegurit, sest meil kõigil on kalduvus endast liiga palju arvata ja see on ühtsuse suurim vaenlane. See, kes egoistlikult enda peale mõtleb, kes laseb uhkusel eneses valitseda ja ei püüa oma vigadest ja nõrkustest lahti saada, ei või hea tööriist olla. *Siiras, teesklemata armastus* aga, nagu ütleb püha Paulus[9], loob püsivaid sidemeid väga erinevate inimeste

vahel ja aitab neil vennalikult elada, kahjustamata tõelist mõtte- ja teoviiside mitmekesisust ajalike asjade tõlgendamisel. Seepärast kuuluvad tõelise kristlaste ühtsuse eest palvetatud palve juurde tingimata konkreetsed alandlikkuse ja armastuse aktid. "Ühtsuse loomine ja saavutamine – ütles meie Asutaja – on raske ülesanne, mis nõuab meilt alandlikkust, loobumist ja vaikimist; on oluline kuulata ja mõista, teiste heaolu eest hoolt kanda, osata alati vabandada, kui see on vajalik; ühesõnaga, armastada reaalselt tegudes." [10]

Kristlase kohtumine kõigi inimestega ei peaks piirduma üksnes viisakusega või hea kasvatusega, vaid ta peaks olema armastuse kehastus – suurte tähtedega -, mille Jumal ise meie südamesse valab. Seepärast ei sünni ligimesearmastus paljalt tunnetest, isegi siis, kui tunded meie tegutsemist tiivustavad.

Me ei ole mingid vaimud, vaid lihast ja luust mehed ja naised. Siiski on vaja oma tundeid kontrollida, sest muidu võib see, mis omakasupüüdmatu armastusega algas, lõpuks egoismiks, isiklikuks kuulsusejanuks ja lõputuks iseenese ego rahuldamiseks muutuda.

Entsüklikas *Deus caritas est* vihjab Benediktus XVI asjaolule, et "tunded tulevad ja lähevad. Tunne võib süüdata suurepärase initsiatiivi, kuid see ei ole veel armastuse täius." [11] Vahel on vaja läbi teha enesesalgamise, puhastuse ja küpsemise protsess; ainult nii võib sellest tundest saada "armastus sõna otseses mõttes" [12].

Ainus eeskuju on Jeesus Kristus. Kristlik ligimesearmastus seisnebki selles - armastada nii, nagu tema meid armastas: andes ennast täielikult Isale, armastusest meie vastu, meie pääsemiseks. Selle

pärandas ta meile Viimsel
Õhtusöömaajal: *Ma annan teile uue
käsu: armastage üksteist! Nõnda nagu
mina teid olen armastanud,
armastage teiegi üksteist! Sellest
tunnevad kõik, et olete minu jüngrid,
kui te üksteist armastate.* [13]

Esimeste kristlaste kogudustes oli see
käsk tähtsal kohal, nii et paganad
imestusega ütlesid: "Vaadake, kuidas
nad üksteist armastavad!" [14]

Tõeline kristlik ligimesearmastus,
mis Inimeseks saanud Sõna
südamest hoovab, saab toidust
ohverdustest; see ei otsi oma kasu,
vaid teiste heaolu; see on ülesanne,
mis ei näi kunagi lõppevat, sest
peame õppima armastama, Jeesuselt,
tema Emalt Maarjalt ja pühakutelt
eeskuju võtma, kes Jumalat ja
ligimesi üliväga armastasid.
Seadkem endale eesmärgiks iga päev
mitu korda alustada ja uuesti
alustada. Otsigem võimalusi, teistele
väikesi teeneid – vahel ka suuri –

osutada, mida nad vahel isegi ei märka, kuid meie Taevane Isa paneb kõike tähele. Mõelgem, kui tungivalt ütles meie Asutaja järgmisi sõnu: *Discite benefacere* [15], õppigem head tegema, õppigem alustatu hästi lõpule viima.

Kui me nii käitume, ”muutub Piiblis kuulutatud ligimesearmastuse mõte võimalikuks. See seisneb selles, et ma ka neid kaasinimesi, kes mulle väga ei meeldi või keda ma eriti ei tunne, armastada suudan. See on ainult siis võimalik, kui me hinges Jumalaga kohtume, ning sellest sünnib tahte ühtsus, mis tunneteni ulatub. Siis õpin ma neid teisi, mitte enam omaenese silmadega ja tunnetega vaatama, vaid Jeesuse Kristuse perspektiivist lähtudes.”[16]

Kindlasti nõuab see käitumine pingutusi – ma ütlen seda teadlikult uuesti – et me ei sea oma mina keskpunkti ja ennast isegi unustame.

Armastus ja alandlikkus on tihedalt omavahel seotud, ja nende küps vili on ühtsus. ***Kui me teadlikult endale aru anname, et me ei kujuta endast mitte midagi; kui me aru saame, et ilma Jumala abita oleks ka kõige armetum olevus meist parem; kui teame, et oleme kõigis segadustes ja eksimustes süüdi; kui me vaatamata otsustavale võitlusele truudusetuse vastu endas patte avastame – kuidas saame me siis veel teistest halvasti mõelda? Kuidas saab meie südames tekkida***

fanatism, sallimatus, ülbus?

Alandlikkus on see, mis aitab meil nagu iseenesestmõistetavalt kaasinimestega parimal viisil läbi käia: igaühte mõista, vastu võtta, vabandada; mitte lahutada ega barjääre tekitada; käituma - alati! – ühtsuse tööriistana[17]

Nagu iga voorus, nõuab ka armastus korda. Siis on see, kedagi diskrimineerimata, meie lähedastele suunatud: perekonnale, sõpradele, töökolleegidele, naabritele, tuttavatele...Nii aitame me ka Kiriku ühtsusele kaasa, ning palvele toetudes, saavad meist kõikide kristlaste igatsetud ühtsuse kaastöölised. Kuidas kohtleme me inimesi, keda Jumal meie poole asetab? Kuidas hoolitseme me iga päev rõõmuga ja teenimisvalmidusega kõikide eest? Kas me hoolitseme selle eest, et perekonnas, tööümbruses ja meie sõpraderingis valitseks alati Kristuse hea aroom [18], millest kiirgab tõelist sõprust ja Jumala armastusest läbi imbunud inimlikku õrnust?

”Meie tähtsaim apostolaat kristlastena, parim usust tunnistust andmine maailmas, seisneb selles, et me proovime luua Kiriku sees tõelist armastuse õhkkonda. Kui me

tõeliselt ei armasta ja vihale,
laimamisele ja intriigidele ruumi
anname, kuidas võib siis keegi
sellistelt kuulutajatelt Evangeeliumi
rõõmusõnumit näha?”[19]

Jumal ootab, et me erinevatesse
ühiskonnasfääridesse
teineteisemõistmist ja andestust
külvaksime. See kutse puudutab iga
kristlast, see on see, mida ta
inimestelt ootab. Ja see on võimalik,
kui Kristuse armastus meid liikuma
sunnib, sest see võimaldab erinevad
karakterid, kasvatused ja kultuurid
müstilises Ihus ühendada ilma, et
miski seda purustaks.” Apostel ei
tauni mitmekesisust; igaüks on
saanud Jumalalt oma võimed, üks
ühed, teine teised. Kuid see
mitmekesisus tuleb Kiriku heaks ära
kasutada. Ma palun nüüd Jumalat –
ja kui soovite, võite kõik minu
palvega ühineda - , et ta ei lubaks
oma Kirikus puuduva armastuse
pärast hingi mürgitada. Armastus on

sool kristlaste apostolaadis. Kui see sool muutub magedaks, kuidas saame me siis kõva häälega kogu maailmale öelda: Siin on Kristus?”[20]

Kahe nädala pärast, 14. veebruaril, tähistame me Opus Deis naiste apostelliku töö alustamist 1930. aastal ja Püha Risti Preestrite Ühingu rajamist, 1943. Meie Isa nägi nende kuupäevade ühtsuses jumalikku märki, et veelgi Opus Dei ühtsust rõhutada. Tänaagem selle Jumala kingituse eest, mida igaüks meist hoidma ja kaitsma peab, nii oma elus, kui oma ümbruses.

Palugem kõigi Kiriku karjaste eest, et me koos Peetruse, müstilise Ihu nähtava Peaga, Maarja kaudu Jeesuse juurde läheksime. Palugem lakkamata Püha Vaimult kõigi kristlaste ühinemist katoliku kiriku ühtsuses, nii, et Kristuse sõnad võiksid täide minna: *Ja mul on veel*

*lambaid, kes ei ole sellest tarast,
neidki pean ma juhtima, ja nad
kuulevad mu häält ning siis on üks
kari ja üks karjane. [21]*

Ma ei saa oma kirja lõpetada enne,
kui olen meelde tuletanud, et 19.
veebruari on meie armastatud Don
Alvaro nimepäev. Tema vastusest
Jumala kutsele võime me paljudele
muudele asjadele lisaks õppida, seda
üleloomulikku perekonda, kuhu
Jumal meid – Kirikusse, Opus Deisse -
kutsus, kaitsma ja oma panust
andma, nii, nagu tegi seda püha
Josemaria esimene järeltulija Opus
Dei eesotsas.

Ja nagu alati lisan ma juurde: kandke
endaga minu palvesoove;
konkreetselt palun, et palvetaksite
nende poegade, Prelatuuri
assotseerunud liikmete eest, keda ma
18. veebruaril diakoniks pühitsen.

Kogu armastusega ma õnnistan teid.

Teie Isa

+ Javier

1] *Jh* 17, 21

[2] *Ap* 2, 42

[3] Püha Josemaria, Märkmed,
23.4.1963

[4] Benediktus XVI, Jutlus
Üldaudientsil, 19.1.2011

[5] Sama

[6] *Ap* 4, 32

[7] Benediktus XVI, Jutlus Angelusel,
22.1.2012

[8] Püha Augustinus, Jutlus 46, 18 (PL
38, 280)

[9] 2 *Kr* 6, 6

[10] Püha Josemaria, Märkmed, 1972

[11] Benediktus XVI, Entsüklika *Deus caritas est* , 25.12.2005, Nr. 17

[12] *Sama* [13] *Jh* 13, 34-35

[14] Tertullian, *Apologéticum* 39, 7
(CCL 1, 151)

[15] *Js* 1, 17

[16] Benediktus XVI, Entsüklika *Deus caritas est* , 25.12.2005, Nr. 18

[17] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad* ,
Nr. 233

[18] 2 *Kr* 2, 15

[19] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad* ,
Nr. 226

[20] *Sama* , Nr. 234

[21] *Jh* 10 , 16.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
veebbruar-2012/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiriveebbruar-2012/) (12.03.2026)